

REBELUL NIŞIPURILOR

ALWYN HAMILTON

Traducere din limba engleză

ALWYN HAMILTON, scriitoare canadiană, s-a născut în 1988 la Toronto, dar și-a petrecut copilăria în Europa. S-a mutat în Franța, unde a studiat în Baune, după care a mers la Cambridge University, unde s-a dedicat istoriei artei. În 2016 a debutat cu romanul *Rebelul nisipurilor*, care s-a bucurat de un real succes. În aceeași serie autoarea a mai publicat volumul *Traitor to the Throne* (2017), urmat de *Hero at the Fall*, ambele în pregătire la Editura Nemira.

NEMIRA

Rebelul nisipurilor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAMILTON, ALWYN

Rebelul nisipurilor / Alwyn Hamilton; trad.: Florina Pîrjol. -

București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0167-3

I. Pîrjol, Florina (trad.)

821.111

Alwyn Hamilton
REBEL OF THE SANDS

First published in the United States of America by Viking,
an imprint of Penguin Random House, LLC, 2016

Copyright © 2016 by Blue-Eyed Books

Redactor: Janina RĂDUCANU

Tehnoredactor: Irina POPESCU

Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ART PRINT S.A.

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: offi ce@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0167-3

Se spune că după lăsarea întunericului în Deadshot rămâneau numai cei fără gânduri curate. Nici eu nu prea aveam gânduri curate. Dar nici gânduri tocmai murdare.

M-am dat jos de pe Blue și am priponit-o de un stâlp, în spatele unui bar numit „Gura prăfuită“. Puștiul de lângă gard mă măsura din ochi bănuitor. Sau poate că aşa erau ochii lui negri. Mi-am tras mai jos pălăria cu boruri largi când am ieșit din curte. O furasem de la unchiu-meu, împreună cu calul. Mă rog, mai degrabă o împrumutasem. Oricum, absolut tot ce aveam, până și hainele de pe mine, îi aparțineau, potrivit legii, unchiului meu.

Ușile de la bar s-au deschis zgomotos, dând la iveau lumină, zarvă și un gras beat, ținând de mijloc o fată drăguță. M-am repezit cu mâna la sheema mea înainte să mă gândesc mai bine și am verificat dacă e strâns legată, ca să am față cât mai acoperită. Mi-am înfășurat-o până la ochi și chiar la ore bune după apusul soarelui încă asudam sub pânza groasă ca un păcătos la rugăciune. Cred că arătam mai degrabă ca un nomad rătăcit decât ca un adevarat trăgător de elită, dar, câtă vreme nu arătam ca o fată, nu conta prea mult. În seara asta aveam de

gând să mă car de aici și măcar să scap cu viață. Dacă plecam și cu câteva monede în buzunar, cu atât mai bine.

Responză fost prea greu să deslușesc Groapa Pistoalelor de cealaltă parte a barului Deadshot. Era cea mai zgomotoasă clădire din oraș, dar asta nu prea însemna nimic în acest oraș. Un hambar uriaș, dărăpat, la capătul străzii prăfuite, era plin de cadavre și de lumină, proptit de o casă de rugăciune pe jumătate dărămată, cu ușa bătută în cuie. Hambarul se poate să fi folosit la negoțul cinstit cu cai odinioară, dar, la cum arătau lucrurile, asta va fi fost acum amar de ani.

Mulțimea se îngroșa pe măsură ce mă apropiam. Ca vulturii ce roiau spre un hoit proaspăt.

Un bărbat cu nasul plin de sânge era pus la zid de alții doi, iar un altul îl izbea întruna cu pumnul în față. O fată striga de la o fereastră niște vorbe care l-ar fi făcut și pe un fierar să roșească. Un grup de muncitori încă în uniformă se îngheșuiau în jurul unui nomad într-o rulotă distrusă, care striga că vinde sânge de djinn, care le-ar îndeplini tipilor de treabă toate dorințele inimii. Rânjetul lui larg părea disperat în lumina unsuroasă a lămpii și pe bună dreptate.

De ani întregi nimeni de prin părțile astea nu mai văzuse o ființă primordială în carne și oase, să nu mai vorbim de djinni. În plus, el ar fi trebuit să-și dea seama că locuitorii deșertului n-ar fi crezut că unui djinn nu-i curge sânge, ci foc pur sau că toată lumea din Deadshot se crede de treabă. Toată lumea din Ultimul Ținut era dusă la biserică atât cât să știe mai bine și de una, și de alta.

Am încercat să privesc înainte, ca și cum aş mai fi văzut toate astea.

Dacă mă cățăram pe clădiri, puteam să mă uit dincolo de nisip și să curăț tot drumul până acasă, la Dustwalk, deși nu

mai erau decât case întunecate. Dustwalk se trezea și se culca odată cu soarele. Cinstea și purtarea aleasă nu se potriveau cu orele întunecate ale nopții. Dacă s-ar putea muri de plictiseală, toți cei din Dustwalk ar fi niște cadavre în nisip.

Dar Deadshot era plin de viață.

Nimeni nu m-a băgat în seamă când m-am strecut în hambar. O mulțime mare se strânsese deja la Groapa Pistoalelor. Siruri de lămpi uriașe de petrol atârnau de cornișele din tavan, aruncând o strălucire unsuroasă pe fețele nătăfleștilor. Niște copii sfrijiți stabileau țintele și evitau loviturile unui zdrobitor de bărbat care le striga să se miște mai repede. Orfani, la cum arătau. Cel mai probabil, copii ai căror tați lucraseră în uriașa fabrică de arme de la marginea de Dustwalk până când mașinăriile stricate îi făcuseră bucăți. Ori până în ziua în care se duseseră la muncă beți și se arseseră atât de rău, încât nu mai supraviețuisează. Praful de pușcă nu era deloc o treabă pe care s-o faci în deplină siguranță.

Mă holbam atât de preocupată, că aproape m-am izbit de uriașul de la ușă.

- În față sau în spate? m-a întrebat el, proptindu-și mâinile fără să vrea pe un iatagan de pe soldul stâng și pe un pistol de pe soldul drept.

- Poftim? am spus, amintindu-mi la timp să cobor tonul.

Făcusem exerciții toată săptămâna imitându-l pe prietenul meu Tamid, dar vocea tot îmi suna a voce de băiat, nu de bărbat. Însă musculosului tocmit să păzească ușa nu prea i-a păsat.

- Costă trei fouza să stai în spate și cinci să stai în față. Pariurile încep la zece.

- Să căt costă să stai la mijloc?

Fir-ar al naibii! Mi-a scăpat. Mătușa Farra încercase vreun an să-mi închidă gura asta spurcată, dar degeaba. Am avut

impresia că m-ar fi durut mai tare dacă ar fi încercat și tipul
ăsta același lucru.

Însă doar s-a încruntat de parcă m-ar fi crezut încet la
mințe.

- În față sau în spate. Nu există la mijloc, băiete.

- Dar eu n-am venit să mă uit, am zis înainte să-mi pierd
și ultimul dram de tupeu. Am venit să trag.

- Și-atunci, de ce mă faci să-mi irosesc timpul cu tine? Ai
nevoie de Hasan.

M-a împins spre un bărbat masiv, în pantaloni bufanți,
de un roșu-aprins și cu o barbă închisă la culoare, perfect
aranjată, care stătea la o masă joasă, plină de monede ce să
reau în timp ce bătea darabana cu degetele.

Am tras o gură zdravănă de aer prin sheema și am încercat
să nu pară că sunt cât pe ce să vârs.

- Cât costă să intru?

Din pricina cicatricei, buza lui Hasan arăta ca încrățită
într-un rânjet.

- Cincizeci de fouza.

Cincizeci? Era aproape tot ce aveam. Tot ce pusesem deo-
parte în ultimul an ca să fug la Izman, capitala statului Miraji.
Să plec departe de aici.

Desi avea față acoperită de la nas în jos, Hasan probabil
că mi-a observat ezitarea. Atenția lui era deja îndreptată în
altă parte, ca și cum s-ar fi prins că sunt pe punctul să plec.

Și de la asta mi s-a tras tot. Am aruncat banii pe masă, un
pumn de louzi și jumătăți de louzi care au zdrăngănit, bani
pe care-i strânsesem unul câte unul în ultimii trei ani. Mătușa
Farra spunea mereu că pe mine nu mă deranjează să pic de
prost, dacă aşa reușesc să demonstreze că altcineva a greșit.
Deci se poate să fi avut dreptate.

Hasan s-a uitat neîncrezător la monede, dar după ce le-a
numărat cu viteza unui avar profesionist a văzut că sunt toți.
Iar satisfacția asta mi-a potolit o clipă nervii.

A împins spre mine o bucată de lemn prins de sfoară ca
un pandantiv. Pe ea scria cu negru 27.

- Ai experiență mare în mânuitorul pistolului, 27? a întrebat
în timp ce eu îmi trăgeam șirul de deasupra capului.

Eticheta sălta peste bandajele cu care-mi strânsesem sânii
ca să nu se vadă.

- Destulă, m-am eschivat eu.

Tânjeam cam după aproape orice în Dustwalk, de fapt,
în Ultimul Tinut. Mâncare. Apă. Haine. Doar două lucruri
aveam din belșug: nisip și arme.

- Atunci, pufni Hasan, ar trebui să fii în stare să nu-ți
mai tremure mâinile.

Mi-am apăsat mâinile de corp ca să se opreasă din tre-
murat când am intrat în groapă. Dacă nu puteam să țin
drept un pistol, nu prea mai conta că am învățat să trag la
țintă înainte să învăț să citesc. M-am aşezat la rând în nisip,
lângă un bărbat care, sub uniforma murdară de la fabrică,
părea făcut din oase. Un altul a venit și s-a aşezat lângă mine,
pe partea cealaltă, cu un 28 în jurul gâtului gros.

De jur împrejurul nostru standurile erau pline. Participanții la întrecere strigau sorti și numere. Dacă aș paria, aș
puțe rămășag că n-ar paria nimeni pe mine. Nimeni întreg
la minte n-ar risca bani pe un slabă nog care n-avea curaj nici
să-și dea jos sheema și să-și arate fața. Poate aș câștiga ceva
pentru vreun bețiv sărit de pe fix, dacă aș dovedi că cei în-
tregi la minte se înșală.

- Bună seara, oameni buni! se întinse glasul lui Hasan
peste mulțime, potolind-o.

Zeci de copii începură să alerge printre noi, împărțindu-ne pistoalele. O fată cu codițe, în picioarele goale, mi l-a dat pe al meu. I-am simțit imediat greutatea liniștităre în palmă.

Am deschis iute încărcătorul; erau șase gloanțe frumos aliniate.

– Toată lumea știe regulile. Ar fi bine să le respectați. Dacă nu, ferească Dumnezeu! Vă sparg cu mâna mea fețele alea de escroci!

Un hohot de râs a izbucnit din standuri, urmat de câteva răcnete. Oamenii deja-și dădeau sticlele de la unul la altul și bărbații deja arătau spre noi, într-un fel pe care-l știam de când îl studiam pe unchiul meu, care făcea negoț cu cai.

– Bun. Deci aveți șase gloanțe, șase sticle. Dacă vă rămân sticle la sfârșit, ieșiți din joc. Primii zece, aliniați-vă!

Restul am rămas nemîșcați, în timp ce numerele de la 1 la 10 șovăiau luându-și poziția, cu degetele de la picioare aşezate pe o linie albă, trasată pe pământ. Am estimat că între ei și sticle erau mai bine de trei metri și jumătate.

Până și un copil ar putea face asta.

Și totuși, doi bărbați au reușit să rateze încă de la primele gloanțe. Până la urmă, doar jumătate din bărbați au lovit toate țintele.

Unul era de două ori mai mare decât toți concurenții. Purta ceva ce fusese cândva o uniformă militară, deși era prea uzată ca să știi sigur dacă avea culoarea aceea aurie a armatei sau dacă era doar murdară de praf din deșert. Avea numărul 1 pictat ca o tăietură îndrăzneață pe bucata de lemn de pe piept. El era cel mai aclamat dintre toți. „Dahmad! Dahmad! Campion!“ a strigat lumea când el s-a întors, înșfăcând unul dintre micuții care se agitau să adune sticla spartă. Dahmad a vorbit prea încet ca să-l pot auzi, apoi i-a

făcut vânt copilului. Puștiul s-a întors cu o sticlă de lichior maro. Dahmad a început să gâlgâie, tolânindu-se peste barele ce separau groapa de tribune. N-avea să rămână multă vreme campion, dacă avea să se pilească.

Următoarea rundă a fost și mai groaznică. Doar unul dintre ochitori a lovit toate țintele. Pe măsură ce învinsii se cărau, chipul câștigătorului era din ce în ce mai limpede. Băiatul nu era nimic din ce m-aș fi așteptat să fie. Nu era de prin partea locului, fără îndoială; ăsta e primul lucru pe care l-am observat. Toată lumea din jur era de pe-aici. De altfel, niciun om întreg la minte n-ar alege să se afle în Ultimul Tinut.

Era Tânăr, poate cu câțiva ani mai mare decât mine, îmbrăcat ca noi, purtând o sheema verde, neglijent răsucită la gât, și haine de deșert destul de largi, aşa că era greu de spus dacă era într-adevăr atât de mare pe cât părea. Părul lui era la fel de negru ca al oricărui băiat mirajin, chiar și pielea-i era suficient de închisă la culoare încât să poată trece drept unul dintre noi. Dar el, pur și simplu, nu era. Avea niște trăsături ascuțite, ciudate, cum nu mai pomenisem, cu pomelii ridicați, maxilar proeminat și niște sprâncene desenând tăieturi întunecate deasupra celor mai neobișnuiți ochi pe care i-am văzut vreodată. În plus, nici n-arăta prea rău. Câțiva dintre bărbații pe care i-a învins au scuipat la picioarele lui. Străinul cel Tânăr a schițat un surâs, stăpânindu-se să nu râdă. Apoi, ca și cum mi-ar fi simțit ochii asupra lui, s-a uitat la mine. Iar eu am privit imediat în altă parte.

Mai rămăseseră unsprezece și ne înghesuam să ne facem loc de-a lungul liniei, deși eu nu eram nici jumătate din oricare tip de aici.

– Mișcă, 27!

Am simțit un cot înghiointindu-mă. Mi-a bubuit capul și mi-a venit pe limbă o replică. N-am apucat să zic, fiindcă l-am recunoscut pe Fazim Al'Motem stăcărându-se lângă mine.

M-am abținut cu greu să nu înjur. Fazim mă învățase toate înjurăturile pe care le știam, demult, pe vremea când el avea opt ani și eu, șase. Când ne-au auzit că le folosim, mi-au frecat gura cu nisip, iar el a dat toată vina pe mine. Dustwalk era un oraș mic. Îl știam pe Fazim de-o viață și l-am urât de când am început să mă coc la minte. Pe-atunci își petrecea cea mai mare parte a timpului în casa unchiului meu, unde și eu eram obligată să trăiesc, încercând să-și bage mâinile pe sub hainele verișoarei mele, Shira. Din când în când, mă apuca și pe mine de pe ici-pe colo atunci când ea nu se uita.

Ce dracu' făcea el aici? De fapt, văzându-l cu arma în mână, m-am prins.

La naiba cu el!

Să mă dau în vileag că sunt fată era una. Dar dacă Fazim mă recunoștea era cu totul alta. Intrăsem într-o mulțime de necazuri de când fusesem prinșă înjurând, dar numai o singură dată era să fiu omorâtă în bătaie. S-a întâmplat imediat după ce a murit mama, când am încercat să-mprumut unul din caii unchiului ca să-jung până la Dustwalk. Făcusem jumătate de drum până la Juniper City înainte să mă prindă. După ce mătușa Farra și nuiaua ei m-au pus la punct, n-am putut sta pe cal o lună întreagă. Dacă mătușa Farra ar fi aflat că sunt în Deadshot și pariez la jocuri bani furați, m-ar fi bătut până chiar m-ar fi omorât.

Cel mai inteligent ar fi să fac stânga-mprejur și să plec. Doar că înseamnă că și fi cu cincizeci de fouza mai săracă. Și rezervele de bani erau mai mici decât cele de inteligență.

Mi-am dat seama că stău ca o fată și m-am îndreptat înapoi să mă întorc cu fața spre ținte. Copiii încă alergau de colo colo, aranjând sticlele. Fazim le urmărea mișcările cu teava puștii, strigând „bang, bang, bang!“ și răzând când ei tresăreau. Îmi doream să se descarce arma în el și să-i zboare zâmbetul ăla de pe față.

Copiii au făcut repede curat și am rămas doar noi, țintășii, și sticlele noastre. Pistoalele deja se declanșaseră în jur. M-am concentrat pe cele șase sticle ale mele. Aș putea face trageri de astea și legată la ochi. Dar eram atentă. Am verificat distanța și vizibilitatea și am întins teava pistolului. Când am fost mulțumită, am apăsat pe trăgaci. Sticla cea mai îndepărtată din dreapta a explodat și umerii mi s-au mai relaxat un pic. Următoarele trei sticle au fost doborâte într-o succesiune rapidă.

Degetul meu a apăsat pe trăgaci a cincea oară. Un strigăt m-a distrat din concentrarea mea. Un trup s-a izbit în mine fără niciun fel de avertisment.

Împușcătura mea a trecut pe deasupra.

Pe Fazim îl împinse într-o parte un alt pistol și se izbise în mine înainte să cadă la pământ, cu un alt pistol deasupra. Mulțimea a huiduit când s-a încăierat în nisip cu celălalt bărbat. Zdrobionul de la usă întrerupsese deja lupta. Fazim a fost târât de ceafă în partea cealaltă. Plictisit, Hasan l-a urmărit până a dispărut, apoi s-a întors spre gloață.

- Câștigătorii din această rundă.

- Hei, mai vreau un glonț! am strigat eu fără să mă gândesc.

În jur s-a iscat un hohot de râs. S-a zis cu planul de a nu atrage atenția asupra mea. Îmi ardea gâtul de la toate privirile alea ațintite la mine. Dar era prea important. Prea important să nu cer asta. Hasan avea un dispreț zugrăvit pe